

B. M. 1714
D

13č

Angelček

otrokom prijatelj, učitelj in voditelj.

Uredil

ANTON KRŽIČ.

XII. tečaj.

V Ljubljani.

Izdalo društvo „Pripravniški dom“

Natisnila Katoliška Tiskarna.

1904.

II 23382 Cc

Angelček

otokom prijetelj, učitelj in voditelj.

ANTON KRŠIČ

II Cc

33382

V Ljubljani.

Knjižnica dr. Franca Rozmana, Ljubljana.

Narodna in Univerzalna Knjižnica

1904

KAZALO.

Pesmi.	Stran		Stran
Kolednica	1	Daleč z doma (s sliko)	152
Vrabc	7	Večer	159
Ptičkova zahvala	15	Jesensko jutro	159
Kraljiček	17	Na dragem grobu	161
O svečnici	31	Sanje	161
Na cvetno nedeljo	33	Njih dan	165
Spomladi	33	Otrokova prošnja	174
Mladini	39	Dedek in vrabc	174
Prvi rožici	39	Pastir	176
Le zapojmo	39	Miklavž	167
Snežak	48	Pred jaslicami	189
Cvetka ob križu	49	Zaspana mucka	190
Moj oltarček	59		
Marija Marijinemu otroku	59	Povesti, popisi, pripovedke in basni.	
Češnjica	67	Ob poprtniku (s sliko)	4
Ob zibelki	80	Pri božičnem drevesu (s sliko)	8
Vročje ljubim	81	Drobni prijatelji (s sliko)	23
Svetli znoj	81	Tončkovo izpričevalo	28
Sirota	88	Boštjanov Andrejec in Žagarjev Jakec	35
V log	94	Kralj in kmet	42
Za vasico	96	Rešitev	43
Solnce seva	97	Na nevarni poti	45
Pikapolonca	97	Nezadovoljna vrana	47
Zrela je pšeničica	110	Mlada veljaka (s sliko)	54
Kmetovi upi	111	Ne zaupajte preveč pomladi	58
Komu se smeje?	112	Dve rožici	60, 75
Nevilta	113	Prvikrat na božjo pot	68
Dedek in kozel	116	Jurček s planine (s sliko)	72
Ob suši	116	Želja se jim je izpolnila	34
Ob kolesu	123	Lipetov panj: 1. Roj	90
Cibi, cibi	128	2. V „Svetem Tilnu“ sta ga ogrebla	92
Leni Janko	129	3. O jej, sosed Marko ga ima	107
Ljubezen	129	4. Panj se je našel	124
Ob loncu	134	Smokva in vrba	100
Bajka o pajku	134	Kdo je naučil ptiče peti	101
Pastir	138		
Šiba	141		
Mucka	144		

	Stran
Borovnice (s sliko)	103
Razsodba cesarja Jožefa	110
Mala tatiča	117
Povest stare ženice	119
Letošnje počitnice	135
Petje (s sliko)	136
Sirota	139
Gozdarjevega Ivančka izlet	142
Volk in lev	143
Ob posteljici	145
Zvečer	145
Mladi samarijan	149
Iz življenja treh navihancev	154
Rajski ptiček	158
Ob dragem grobu	166
„Miš je bila!“ (s sliko)	167
Sirota Anica	171
Pripovedka o jaslicah	180
V višavah	183
Otroci — misijonarji	184
Prvi sneg	186

Lepi nauki.

Vpričo Boga: 1. Zelo ko-	
risten pomoček za lepo	
življenje	2
2. Greh	18
3. Zasluge za nebesa	34
4. V cerkvi	50
5. Pri molitvi	66
6. Dobri namen	82
7. Hipne molitvice: a) Hipne	
molitvice splošne vse-	
bine	99
b) V naravi	114
c) V raznih krajih	130
č) Ob raznih opravilih	
in dogodkih	146
8. Sveti spomeniki	162
9. Zaveza z Bogom	164

	Stran
10. Pridi k nam tvoje kralje-	
stvo	178
Šola pridnosti (s sliko)	22
Za veliki petek (s sliko)	52

V zabavo in kratek čas.

Kratkočasnice	16, 48, 64, 80
	96, 112, 144, 160, 176
Rebus	80
Demanta	16, 176
Obelisk	48
Zastavice	16, 112, 144
Šaljivo vprašanje	80

Pesmi z napevi.

Hvaljen bodi Jezus Kristus	14
Moj dom	78
Hej, telovadci!	95
Pred šolo in po šoli	111
Telovadska	127
Brezmadežni devici	190

Slike.

Ob poprtniku	5
Pri božičnem drevescu	9
Jezus v delavnici	22
Golobček ob oknu	25
Zvončki	40 in 41
Jezušček z jagnjetom	53
Debel deček („Jurček s pla-	
nine“)	73
Osiroteli deček	89
Umazan obraz („Borovnice“)	105
Čuden pastirček	120 in 121
Male pevke	137
Deček s peresom („Daleč z	
doma“)	153
„Miš je bila!“	168 in 169
Sv. Francišek Ksaverij	184

— (Priloga Vrtnu.) —

Št. 1.

Ljubljana, dne 1. januarja 1904.

XII. tečaj.

Kolednica.

Trije kralji iz dežele
Jutrove prispeli smo,
V Betlehemu božje Dete
Videli veseli smo.

In prinesli smo vam srečo,
Ljubi očka, mamka vi,
A za srečo suhih kračic
Bratec Melhior želi.

In prinesli smo vam radost,
Ljuba tetka, dragi stric,
A za radost hoče Gašper
Štrukljev sladkih in potic.

In prinesli v hišo vašo
Blagoslov smo iz nebá,
Baltazar mu podeli ga,
Kdor mu čašo vinca dà.

Trije kralji, očka, mamka,
Pojejo vam hvalo zdaj,
Pa vsa leta, tetka, striček.
Polno mošnjo Bog vam daj!

Cvetko Slavin.

Vpričo Boga!

pričujočnosti božji ste se učili, da je Bog povsod pričujoč, da torej ni nikjer nobenega prostorčka, kjer bi ne bilo Boga, da se nihče nikjer ne more skriti pred njim; saj še misliti in želeči ne morete nikoli najmanjše reči, da bi ne vedel Bog, ker tudi v naši duši vidi vsako misel in željo.

Iz te resnice pa sledi preimeniten nauk: Če je Bog povsod vpričo nas, smo tudi mi povsod vpričo njega. S tem hočem reči: nikoli nikjer ne smemo pozabiti, da je Bog pri nas; obratno prizadevati si moramo, da bi se povsod zavedali njegove pričujočnosti, da bi res tudi vselej in povsod mislili na pričujočega Boga!

V tem pomenu vam hoče „Angelček“ letos dati več lepih in potrebnih nauk.

I. Zelo koristen pomoček za lepo življenje.

Pravilo, da moramo živeti vpričo Boga, so od nekdanj svetovali kot najboljši pomoček bogoljubnega življenja. Že Abrahamu je rekel Bog: „Hodi vpričo mene in bodi popoln!“ S tem mu je hotel reči: Abraham, le tako ti bo mogoče popolnoma živeti, če se vedno in povsod spominjaš, da sem jaz pri tebi, da opazujem vse tvoje stopinje, tudi vse tvoje misli in želje. Ta nauk so vsikdar ponavljali in še ponavljajo vsi goreči dušni pastirji in voditelji.

To je tudi čisto naravno. Saj ima že pričujočnost navadnega človeka toliko moč do nas. Kadar nas kdo opazuje, si ne upamo delati nič napačnega; ne upamo si biti brez dela in lenobno postopati; pa tudi to, kar delamo, opravljamo skrbneje in natančneje, ako nas kdo gleda pri delu. O, nadzorstvo ni nepotrebna naprava.

Ta strah je pa tem večji in uspešnejši, čim imenitnejša je oseba, katera nas opazuje ali nadzoruje. Kako, da bi se ne bali Boga najvišjega, ki nas povsod vidi

in opazuje? In res nas bo misel na Boga le tedaj prav pretresla in nam koristila, ako si mislimo Boga pričujočega po vsem njegovem veličastvu, po vseh njegovih božjih lastnostih, kolikor in kakor jih že poznamo. Malo bi nam pomagalo, ako bi mislili na Boga le površno v neki nedoločenosti. Misliti si moramo torej, da je pri nas tisti veličastni Bog, ki je vsemogoten in nas ima popolnoma v svojih rokah, lahko stori z nami, kar hoče; ki je neskončno pravičen ter natančno plačuje ali kaznuje vsako delo, vsako prostovoljno misel in željo; ki je neskončno svet ter neizmerno sovraži vse hudo in neizmerno ljubi vse dobro; ki je neskončno dober in nas ljubi kot najboljši oče svoje otroke, tudi takrat, ko nam pošlje kako nadlogo in težavo; ki je neskončno usmiljen ter rad odpusti skesanim grešnikom in ljubi tudi spokorjeno nedolžnost itd. Imejmo torej božje veličastvo, božjo popolnost vedno pred očmi; ob raznih okoliščinah pa si še posebej bolj v živo mislimo božje lastnosti, zdaj to, zdaj drugo, kakor se nam zdi potrebnejše ali primernejše. Ené reči pa ne smemo nikdar pozabiti: da Bog nam ni *ptuj* Gospod, marveč je *naš* Gospod, ki nas je ustvaril in s svojo predrago krvjo odkupil na križu; da smo torej njegova lastnina, njegovi služabniki, njemu odgovorni za vsako misel in željo, za vsako besedo in vsako delo, in pa da je od tega, kako se zdaj vedemo pred njegovimi očmi, odvisna naša večna sreča ali pa nesreča.

Ako bomo tako vedno imeli Boga pred očmi, potlej pač ni mogoče, da bi ne bili pametni, pošteni in dobri. Ako je še kdo hudoben med nami, je hudoben zato, ker ne misli na Boga, ali ne misli nanj tako, kakor bi moral misliti, ker ne živi vpričo Boga.

Mali Vilko gre z očetom ob lepem vremenu na daljše potovanje. Jako čudno se mu zdi, da povsod, kamor prideta, tako solnce sije kakor doma. Zato pravi očetu: „To je vendar čudno, da povsod, kamor prideva, je tudi solnce. Kajne, ko bi imelo solnce oči, bi lahko videlo vse ljudi in bi lahko zapazilo vse, kar delajo.“ Oče odgovori: „Solnce nima oči, pač pa je nad solncem

in zvezdami eden, ki vidi in sliši vse, karkoli delamo; ko bi bilo tudi po noči ali v najbolj skritem kotu, vselej in povsod vse vidi. In ta je Bog. Nikdar ne pozabi, da Bog vidi vse, kar delaš, in sliši vse, kar govoriš!“ „Ter vé za vse, kar misliš in želiš“, bi bil moral še prestaviti.

Ob poprtniku.

Na sveti večer gre vsakdo k polnočnici, če le more. — Doma ostanejo navadno samo stari in bolehave ljudje in pa otroci za varihe. Tako so ostali na sveti večer pri Žerinovih doma samo dedek in deca, namreč: sedemletni Jožko, petletna Micika in pa štiriletni Matijček. Vsa druga družina je odšla k polnočnici. Sicer je Jožko tudi silil, češ, da je že zadosti velik in gre lahko k polnočnici. Vendar ga niso vzeli s seboj. Kajti pot je dolga, in za takega otroka vendar ni, da bi gazil sneg v mrazu in ponoči.

„Drugo leto pa grem, če bi bil še tako debel sneg“, je rekel naposled Jožko nekoliko nevoljen očetu in materi.

„No, drugo leto ti tudi ne bode nihče branil. Letos pa le ostani doma. Sosedov Janko in Rezika tudi prideta k nam, ker gredo vsi k polnočnici; potem se pa lahko igrate.“

Za nekaj časa res prideta sosedova k Žerinovim, ker tudi ti otročaji niso hoteli iti nocoj spat, kakor so rekli Jankova, mati.

Žerinovi trije in sosedova dva so se prav dobro razumeli. Sicer so se že večkrat skregali, pa tudi malo stepli, če ni bilo drugače; pa kaj to? Saj to se vedno prigodi med otroci. Drugi dan so spet prišli skupaj in so si bili zopet dobri.

Tako so se Jožko, Micika in Matijček prav razveselili Janka in Rezike. Dedek so sedeli v zapečku, otroci pa so šli na peč; le Jožko in Janko kot največja sta stala na klopi pri peči.

Nekaj časa so vsi molčali. Sosedova dva sta gledala, koliko lepše je vse pri Žerinovih kakor pa pri njih doma. No, pa Žerinovi so bili tudi precej premožni, pa so si lahko privoščili kaj lepšega in boljšega. — Tu je stala v veliki sobi na sredi dolga miza, pre-

grnjena z belim prtom. Na sredi mize je bil velik poprtnik, ki je bil gotovo še enkrat tolikšen nego doma. In kar je bilo najbolj čudno: pri Žerinovih so imeli že od nekdanj to navado, da so vtaknili na sveti večer v poprtnik štiri voščene sveče, ki so gorele vso noč. Ta navada je bila že dolgo, dolgo pri Žerinovih. Pravijo, da je bil nekdanj njihov praded obljubil na ta večer vsako leto štiri sveče, ako se izogne neki nesreči. Iz prva so gorele sveče v svečnikih, pozneje so jih pa kar vtikali v poprtnik. Tako se je ta navada ohranila do danes.

Tam v kotu, kjer je stala navadno miza, so bile nocoj napravljene jaslice, in sicer največje v vasi. Na stropu nad jaslicami je pa visela mala svetilka, v kateri je moralo biti vse praznike vedno dosti olja, da ni ugasnila ne ponoči ne podnevi.

Sosedov Janko in Rezika sta videla vse to že podnevi; vendar se jima je zdelo zdaj še veliko lepše nego podnevi.

E, pa otroci ne morejo dolgo molčati, kakor je znano. Matijčku je pravil zadnjič hlapec, da živina govori na sveti večer ravno o polnoči. Zato takoj vpraša dedka, če je to res. Dedek so samo pokimali, rekli pa nič. Bili so zelo stari in nocoj še nekam posebno resni. V roki so držali molek in zdaj pa zdaj so zašepetali očenaš ali češčenamarijo. Tako so se morali otroci zabavati sami. Ugibali so, ali res govori živina na ta večer ali ne. In potem so se pomenkovali še o drugih različnih stvareh. No, Rezika in Micika sta kmalu zapustili dečke in sta šli k mizi. Ondi je ležalo več knjig, v katerih so bile tudi podobe. Stopili sta koncem mize in gledali podobe v njih.

„Pojdimo se vojake!“ zakliče Matijček. Jožko in Janko sta se ravno nekaj pogovarjala o šoli. To Matijčka ni zanimalo, ker je bil še komaj štiri leta star.

„Pa res, pojdimo se!“ Oba sta bila zadovoljna z Matijčkovim predlogom.

Letos je bil namreč prinesel Miklavž vsem trem vojaško orožje. Sosedov Janko je bil nastavljen tudi pri Žerinovih in tako je dobil poleg drugih stvari tudi puško. Jožko je imel vso vojaško opravo lepo spravljeno v omari. Takoj jo prinese iz omare, pa se prično opravljati.

„Jaz bom bobnal“, pravi Matijček.

„Poveljnik bom pa jaz“, pristavi Jožko. Na glavo si dene čepico, kakršne imajo tisti vojaki, ki služijo na morju. Spredaj ji je pa zataknil dve lepi petelinovi peresi.

Opaše si sabljico ter se postavi pred četo.

Matijček si obesi boben in vzame v roko dve palčici. Za njim se postavi pa sosedom Janko z zastavo v roki in s papirnato čepico na glavi.

„Pozor! Stopaj!“

In Jožko zavihti golo sabljico v roki.

Matijček pa prav krepko udari po bobnu tako, da so se zbudili celo dedek, ki so bili ravnokar zadremali v zapečku.

„Stoj! — Stopaj!“ je kričal Jožko.

Poleti je videl požarno brambo, kako je korakala. Tako se je naučil tudi poveljevati.

In ta trojica je korakala, kakor korakajo vojaki. Vsaj mislil si je vsak, da je vojak. Hodili so okoli mize, kjer sta stali Rezika in Micika in še vedno gledali podobne. Bili sta tako zatopljeni, da se nista prav nič brigali za vojake. Saj sta jih tudi že večkrat videli, ko so razgrajali po sobi.

Pri teh vojaških vajah so še dobili otroke starši, ko so se vrnili od polnočnice. Sosedovi so ostali še nekaj časa pri Žerinovih. Pravili so, kako prijetno in lepo je bilo nocoj v cerkvi. — No, naši vojaki so postali trudni, in oči so jim lezle skupaj. Tudi Micika in Rezika sta se utrudili pri podobah in sta zadremali. Zato so jih spravili spat.

Drugi dan pa so se zopet pogovarjali Jožko, Janko in Matijček, kako je prijetno korakati: če je na mizi poprtnik, in sveče goré v njem. *Kompoljski.*

V r a b e c.

Na drevesu vrabec
Zrna šteje,
Na dvorišču mačka
Se mu smeje.

Kuram rad pojedel
On bi zrna,
A skrbi mu dela
Mačka črna.

Hitro jo potegne
Proč od pasti,
Ter si modro misli:
„Nočem krasti!“

Slavko Slavič.

Pri božičnem drevescu.

Pri nadučiteljevih so imeli kakor vsako leto tako tudi letos božično drevesce. Najtežje ga je čakala petletna Milica. Že tedne preje je izpraševala mamo in ateka, kedaj da bode sveti večer, ko ji prinese božje Dete kak lep dar. Ko je manjkalo še samo deset dni, računila je vsak dan po večkrat na prste. Pa tudi molila je vsak večer ter prosila Jezuščka, naj ji prinese razen igrač tudi tablico in črtalnik. Že tako je rada kaj čečkala po papirju. Kar je dobila v roko, vse je počrtala s svinčnikom, tako da so morali pred njo skrivati vsak čist papir. Prihodnje leto pa jame hoditi v šolo in prav rada bi se že preje kaj naučila. Atek ji bode gotovo rad pokazal, o tem je bila prepričana. Saj jo ima tako rad; da, še skoro rajši jo ima kakor pa triletnega bratca Milka.

No, končno je vendarle napočil tolikanj zaželeni sveti večer. Komaj se je zmračilo, že je hotela iti Milica v drugo sobo, kjer je navadno stalo vsako leto božično drevesce, odkar je Milica pomnila. Pa joj! vrata so bila zaprta. Vsa žalostna se vrne k mami v kuhinjo, kjer je ravno pripravljala večerjo.

„Mama, vrata so zaprta!“ In pokazala je z roko proti drugi sobi.

„Saj morajo biti zaprta nocoj, ker pridejo Jezuščkovi angelci ter pripravijo božično drevesce z darili. Nihče jih ne sme motiti.“

„Pa kaj kmalu pridejo?“

„Kmalu, kmalu; le malo potrpi.“

Milica bi bila tako rada videla, kako prineso angelci božično drevesce in darila. Mislila si je, kako lepi morajo biti. Zlatorumeni kodrasti laski jim padajo na čelo in ramena. Opravljeni so v lepa snežnobela oblačila. Na nogah imajo zlate čevljičke, privezane s pisanim trakom. Z obraza pa jim seva nebeška miloba. Prav

tak je angel na podobi pri Miličini postelji. Vsak večer ga je dolgo gledala, ko se mu je priporočala v varstvo. In potem je vselej tako brezskrbno zaspala; saj je vedela, da jo čuva on, njen angel varih! Zjutraj se je prebudila in se vselej zahvalila angelu varihu, da jo je čuval to noč. Priporočila se mu je pa tudi še za ponednevi. Vsakokrat je pa sklenila ročice in uprla oči v njegovo podobo. Včasih je bila tako zatopljena v tistega angela variha, da je še pozabila na molitev. — Kakšni morajo biti še-le pravi angeli, ki pridejo naravnost iz nebes!

Kako bi prišla v ono sobo, da bi jih videla?

Pa ji pade v glavo, da se pride v tisto sobo tudi s hodnika. Zato se hitro izmuzne iz kuhinje ter gre na hodnik. Prav nič je ni bilo strah, dasi je bila tema. Ob steni tiplje ter gre dalje, dokler ne pride do vrat. Ondi išče z roko kljuko. Komaj jo najde, že pritisne prav nalahko. Pa tudi ta vrata so bila zaprta.

Skoro na jok ji je bilo, ko se je vrnila v kuhinjo k materi.

„Tudi ta vrata so zaprta. Vse zaklenjeno. Kdo je pa zaklenil, mamika?“

„Kako si nadležna. Saj sem že rekla, da hočejo biti angeli sami in nam skrivaj pripraviti daril božjega Deteta.“

„Pa pridejo kmalu po večerji?“

„Kmalu.“

Milica je odšla v prvo sobo, kjer je pestunja varovala Milka. Obema je povedala, da so angelci že zaklenili vrata in pridejo z drevescem in darili takoj po večerji.

Nato pride atek v sobo. Sedli so k večerji. Milici ni bilo nocoj za večerjo. Pripovedovala je ateku, kako da je hotela iti gledat angelce, pa so bila vrata zaprta. Izpraševala je še to in ono, na kar ji je moral atek odgovarjati.

Po večerji je stala Milica pri vratih ter nastavljala uho, da bi vsaj kaj slišala, če že ne more videti. Pa tudi slišala ni ničesar. Ko tako posluša, se naenkrat zasveti luč iz one sobe spodaj pri vratih skozi malo špranjo.

„So že tu, so že tu!“ je veselo zaklicala ter hitela materi povedat v kuhinjo, kjer je bil slučajno tudi atek.

„Pojdimo, pojdimo, atek; v sobi se že sveti, videla sem skozi špranjo!“

„Tako? — No, pa gremo.“

„Pa tiho odpri vrata, atek; morda bomo še videli kakega angelčka, ki je pri drevescu. Tiho!“ je šepetala Milica. „Saj so že sami angelci odklenili.“

Atek je prav počasi in tiho odpiral vrata. Vsi so bili tako tiho, da si še skoro dihati niso upali. Najbolj seveda Milica, ki se je držala atkove suknje, da bi prva zagledala angelčka. Že je pomolila glavo v sobo, kar je zakričal Milko na materinih rokah:

„Luč, luč!“

Milica ga je tako nevoljno pogledala, kakor še nikdar ne. Zdelo se ji je, da je nekaj zašumelo, ko je Milko zakričal. Prepričana je bila, da je bil gotovo angelček, ki je pa odletel, začuvši Milkov glas. Posebno je bila še o tem uverjena, ko je videla pozneje na drevesu dve še neprižgani sveči. Angelček bi bil gotovo sam prižigal sveči. Pa ti ta Milko zakriči in ga prepodi!

„So že šli“, reče atek ter stopi k drevesu. Milica je hotela ravno kregati bratca. A ko zagleda krasno božično drevesce, pozabi tudi na svojo jezico. Kar molče je obstala in gledala s svojimi svetlimi očmi to lepoto. Ličeca so ji lahno zardevala in nehote je hitreje dihala. Nekaj trenutkov so vsi molčali in strmeli v božično drevesce.

Bilo pa je tudi res krasno božično drevo!

Konec belo pogrnjene mize je stala precej velika jelka, ki je segala skoro do stropa. Na njej je viselo vse polno raznovrstnih stvari, ki so bile deloma zavite v svetli kovinski papir. Celo temnozeleno drevo pa so prepletale srebrno in zlato se bliščeče niti. Vrh drevesa, na katerem je plapolalo toliko lučic, pa je stal velik angel ter držal v rokah napis: „Slava Bogu na višavah!“ —

Najpreje se oglasi mali Milko v materinem naročju. Obrazek se mu je smehljal in stezal je ročice k drevesu.

„Kako lepo drevesce je nam poslal letos Jezušček!“ pravi Milica.

„Pa tu na mizi je tudi še nekaj“, reče atek in pokaže na kupček z ovitkom.

Sedaj se ozró vsi na mizo. Božično drevo je raztezalo svoje veje tudi nad mizo. Pod vejami pa je res ležalo nekaj daril lepo zavitih v papir in prevezanih z rdečim trakom. Na vsakem zavitku pa je bilo zapisano eno ime: Milici, Milku, ateku, mamici in dekli Kati.

Milica je dobila največji zavitek. Komaj ga je držala v roki. Takoj ga zopet položi na mizo ter ga odmota. Obraz ji je zažarel od veselja, ko je videla take lepe darove. Tu so bili črni kakor sukno mehki čevljički. Drugi dan jih je pomerila, in bili so ji popolnoma prav. V velikem papirju je bil zavit precej velik kodrast psiček črne barve z belim trakom krog vratu.

„Naš čuvaj, naš čuvaj!“ je kričala Milica in vsem kazala psička.

Nadučiteljjevi so imeli namreč preje kodrastega psa tudi črne barve. Milica ga je imela posebno rada. Ure in ure se je včasih igrala z njim v sobi, na hodniku, ali na vrtu. Vlekla ga je za ušesa, za gobec ali za rep; pa nikdar ji ni nič storil. Včasih ga je tepla, drugič zopet božala, a čuvaj jo je samo gledal tako, kakor bi ji hotel kaj povedati. Pred par meseci pa je obolel in poginil. Milici je bilo prav hudo za njim. Zato se je tako razveselila tega psička in mu dala takoj ime čuvaj.

Prav na dnu velikega zavitka pa je dobila razen slaščic tudi tablico in nekaj črtalnikov. Tudi tega je tako želela, in res dobila.

Tisti večer je še dolgo bdela Milica. Gledala je božično drevesce in preštevala, kaj bode še vse dobila z drevesca, kadar bodo vzeli vse te okraske z njega. Tudi svoja darila je še pregledovala pri mizi. Naposled je pa zadremala kar pri mizi. Pred seboj je imela tablico, čevljičke, čuvaja in še druge stvari, kar ji je bil poslal letos Jezušček. — Spravili so jo v posteljo,

kamor je vzela vse darove. Nekaj časa jih je držala še v naročju, potem pa je trdno zaspala. Atek ji je vzel, da bi česa ne potrla v spanju, in je dejal vse poleg njene posteljice na stol. Tako zadovoljna in srečna je redkokedaj zaspala Milica. Še v spanju se je držala na smeh.

Drugi dan je nekoliko pozneje vstala. Ozrla se je na stol in videla vsa darila. Spomnila se je, koliko lepih stvari je dobila. Ker se je bila snoči pozabila zahvaliti božjemu Detetu za vse te lepe stvari, zato je danes to tolikanj bolj goreče storila.

In kaj počne sedaj Milica?

Nato bi vam skoro težko odgovoril. Preje ste jo vedno lahko videli v kuhinji, na hodniku ali zunaj; tekala je semintja, igrala se in popevala, da jo je bilo res veselje gledati. Sedaj pa sedi največ v sobi pri tisti mizi, poleg katere stoji še božično drevesce, ravno tako obloženo z vsemi darovi, kakor na sveti večer. Pred seboj ima tablico, v roki črtalnik; na mizi pa stoji pred njo čuvaj. Veste, pravi, da ga hoče narisati. Res je napravila že večkrat na tablico nekake čačke. Pa 'kdo bi izpoznal v teh črtah čuvaja! Menda bi se sam čuvaj ustrašil, če bi videl, kako ga je narisala Milica. Če pa njo vprašate, pa vam takoj pokaže na sliki — na svoji seveda — kje ima glavo, ušesa, oči, gobec, noge, život ali rep. Če ji pa pravite, da ni dobro, takoj vse zbrisše, pa zopet riše od začetka. Bog zna kolikrat ga je že zbrisala pa zopet napravila v teh praznikih! Enkrat se ji bode menda že posrečilo. Vsak začetek je pač težak.

Kompoljski.

Hvaljen bodi Jezus Kristus!

Andante sostenuto.

P. Angelik Hribar.

p *f*

1. Hval-jen bo-di Je-zus Kri-stus! Hvaljen
2. Tvo - ja ro-ka je vstva - ri - la Mo-rje,

f

p *cresc.*

bo-di ve - čni Bog! Tam v ne-be - sih, tu na
ze-mljo in ne - bô, Mo-dro vse je na-re-

p *cresc.*

f

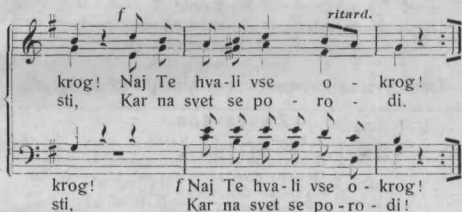
ze-mlji Naj Te hva-li vse o - krog!
di - la: Te - bi naj bi včast bi - lô!

f

Naj Te hva - li vse o-
Naj Te hva - li in ča-

Naj Te hva - li vse o-
Naj Te hva - li in ča-

krog! Naj Te hva-li vse o - krog!
sti, Kar na svet se po - ro - di.

krog!
sti, f Naj Te hva-li vse o - krog!
Kar na svet se po - ro - di!

Anton Martin Slomšek.

Ptičkova zahvala.

Sneg pokril je ravno polje	Malokdaj se še oglasi
Gozde, dole, breg in log;	Ptica tožna pred vežjô,
Vse je tiho, vse je mrtvo,	Lačna išče po koticih,
Vse počiva kroginkrog.	Če kaj zrnja kje dobô.

In če v kljunček ji kaj pride,
Ščebetaje odleti,
In zapoje hvalo Bogu,
Ki sirote preživi.

Slavko Slavič.

Kratkočasnica.

Kmetič, ki je že dolgo vrsto let hodil v mesto na semenj, reče sosedu, ko srečata učence pete šole, ki gredó po dva in dva: „Tête, že 20 let hodim v mesto, vedno jih srečam te-le otroke, pa so še vedno tako veliki kakor takrat, ko sem prišel prvikrat sem.“

J. K.

D e m a n t.

(Priobčil Emeran B.)

	a				soglasnik
	a	c	c		število
d	e	e	g	p	veleimenitna oseba
	r	r	s		strupena žival
	t				soglasnik.

Tretja vrstica se enako bere tudi po sredi navzdol.

Zastavica.

(Priobčil Cid. Em. Nafr.)

Z d povem ti reko dobro znano,
V Donavo podi za valom val;
S k človeku daje točno hrano,
Ljuba mu domača je žival,
Rada jed jé, s t imenovano,
To gotovo tudi boš poznal.

(Rešitev in imena rešilcev prih.)

Vabilo na naročbo.

„Angelček“ stane celo leto 1 K 20 h, »Vrtčevi« naročniki pa ga dobivajo brezplačno. Naročnina se pošilja — običajno že naprej — „Upravništvu Vrtca“ v Ljubljani (Sv. Petra cesta št. 78).

Prodajajo se tudi še poprejšnji tečaji, in sicer I.—IX. tečaj kartoniran po 80 h, X. in XI. pa po 1 K. Kdor želi III. ali IV. tečaj (nevezan), ga dobi brezplačno, ako priloži 20 h za pošiljatev.